

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/83/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118011115
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2118011115.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov Mgr. Kristíny Ferencziovej a JUDr. Ladislava Szabó, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 10.3.2022 sp. zn. 3T/34/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 2.2.2023 takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 3 Trestného poriadku sa napadnutý rozsudok zrušuje vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXXX/XX, F. odsudzuje:

Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmieniene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 10.3.2022 sp. zn. 3T/34/2018 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného, že

dňa 17. apríla 2017 v čase od 21:38 hod. po predchádzajúcej dohode spoločným konaním odcudzili spolu s už odsúdeným G. H. z priestorov spoločnosti SCA Hygiene Products Slovakia s.r.o., Gemerská Hôrka 400, prevádzka Hlohovec, T. Vansovej 1, zo skladu hotových výrobkov na palete uložených 24 balení bielych papierových servítkov v hodnote 247,73 Eur, na palete uložených 40 balení bielych papierových roliek v hodnote 471,64 Eur, sadu stupňovitých vrtákov v hodnote 23,31 Eur, pílu mečovú Makita 1010W v hodnote 139,90 Eur, Gola sadu PROXXON 36 ks v hodnote 33,75 Eur, Box na náradie 18" v hodnote 44,91 Eur, pracovné náradie, vidlicové a očkové kľúče, skrutkovače, kladivá, sekáče a kliešte v hodnote 200 Eur a to tak, že obžalovaný A. B. po predchádzajúcej telefonickej dohode ako pracovník SBS diaľkovým ovládačom bránu otvoril, vpustil do areálu spoločnosti odsúdeného G. H. s vozidlom AUDI A6, ktorý si kľúčom otvoril rolovaciu bránu na sklade hotových výrobkov, následne do skladu vošiel s vozidlom, do ktorého si naložil časť uvedeného tovaru a náradie, následne s vozidlom odišiel na ulicu I. J. XX K. L., kde tovar vyložil do pivnice, a vrátil sa späť do areálu spoločnosti SCA Hygiene Products Slovakia, s.r.o., kde zo skladu zobral druhú časť výrobkov, ktoré opätovne odniesol do pivnice na adrese I. J. XX K. L., pričom v sklade nechal polovicu servítkov a papierových roliek na paletách, ktoré následne

doposiaľ nezisteným spôsobom odcudzil obžalovaný A. B., čím svojim spoločným konaním spôsobili spoločnosti SCA Hygiene Products Slovakia s. r. o. /od 02.01.2018 Essity Slovakia s.r.o./, Gemerská Hôrka 400, IČO: 36 590 941, celkovú škodu krádežou vo výške 1.161,24 Eur, teda spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil tak malú škodu, čím spáchal prečin krádeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 212 odsek 1 Trestného zákona. Za to bol odsúdený : Podľa § 212 odsek 1 Trestného zákona s prihladnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložený. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona bola obžalovanému určená skúšobná doba v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovaného spolu s odsúdeným G. H. zaväzuje spoločne a nerozdielne k náhrade škody vo výške 1.161,24 Eur v prospech poškodenej spoločnosti Essity Slovakia s.r.o., so sídlom Gemerská Hôrka č. 400, Gemerská Hôrka 049 12, IČO: 36 590 941.

Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, podal odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý uviedol (skrátene):

Okresný súd Trnava svojím nesprávnym procesným postupom a rozhodnutím porušil moje práva na spravodlivý súdny proces, zásadu kontradiktórnosti konania a z toho prameniacu rovnosť účastníkov konania, svoje rozhodnutie založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonal relevantné návrhy na dokazovanie, ktoré boli a sú schopné preukázať, že k skutku, tak ako sa mi kladie za vinu nedošlo, a takýto trestný čin som nespáchal.

V danom prípade ma mal súd ako obžalovaného spod obžaloby oslobodiť podľa § 285 a) resp. b) Trestného poriadku, a to vzhľadom na nižšie uvedené. Rozsudok je chybný, nesprávny a nezákonný. Rozsudok je tiež nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a chýbajúce dostatočné dôvody, na ktorých by malo byť rozhodnutie súdu založené, čím bolo okrem § 168 ods. 1 Trestného poriadku porušené aj moje právo na spravodlivý súdny proces podľa § 2 ods. 7 Trestného poriadku. V Rozsudku v rozpore s § 168 ods. 1 Trestného poriadku nie je dostatočne presvedčivo súdom vysvetlené, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. V súdnom konaní sa postupovalo v rozpore s § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keď súd pri hodnotení dôkazov nepostupoval so starostlivým uvážením všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V konaní došlo k podstatným chybám, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, boli porušené ustanovenia, ktorými sa malo zabezpečiť objasnenie veci (§ 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku). V napadnutých výrokoch Rozsudku sú chyby, výrok o vine je nejasný pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a zároveň sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku). Skutkové zistenia prvostupňového súdu sú nesprávne, neúplné a nezodpovedajúce výsledkom dokazovania na hlavnom pojednávaní a súd prvého stupňa vyvodil nesprávny právny záver o mojej vine. Vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov Rozsudku, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona, pretože vzhľadom na obžalobou tvrdenú údajnú mieru zavinenia obžalovaného a v nadväznosti na to na nepatrnú závažnosť údajného skutku uvedeného v obžalobe (§ 10 ods. 2 TZ) by sa ani nemohlo jednať ohľadom údajného skutku uvedeného v obžalobe o trestný čin (§ 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku).

Nadalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by sa obžalovaný dopustil skutku, tak ako sa mu v obžalobe kladie za vinu. Stupeň pravdepodobnosti záveru o spáchaní trestného činu v zmysle obžaloby nedosahuje ani vyšší stupeň. Obžaloba a aj samotný Rozsudok sú založené na domienkach a hypotézach. Prokurátor v konaní pred súdom neunesol dôkazné bremeno a neboli produkované žiadne relevantné dôkazy o vine mojej osoby. Nadalej pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že by som sa dopustil skutku, tak ako sa mi v obžalobe kladie za vinu. Mám za to, že hodnotenie dôkazov súdom podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, vykonané Okresným súdom Trnava je ústavne neakceptovateľné, mám za to, že zásadu voľného hodnotenia dôkazov upravenú v § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd poňal príliš voľne, mám za to, že súd vychádza z domnienok, bez základu v relevantných dôkazoch. Poukazujem na to, že podľa už judikovaného právneho názoru, "zásada objektívnej pravdy (v súčasnosti zásada náležitého zistenia skutkového stavu) vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba o pravdepodobnosť. Tam, kde sa nedá bezpečne zistiť, ktorý variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd ten, ktorý je pre obvineného priaznivejší" (R 46/1963). Taktiež poukazujem na to, že "z princípu prezumpcie nevinu zakotveného v § 2 ods. 4 Trestného poriadku vyplýva, že ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti, ktorá je dôležitá pre posúdenie

zavinenia obvineného, nemožno rozhodnúť v jeho neprospech. To platí aj v prípadoch, v ktorých pri objasňovaní veci došlo k nedostatkom, ktoré sa už odstrániť nedajú, hoci pri správnom postupe by mohli byť zistené okolnosti svedčiace v neprospech obvineného” (R 56/1994-I). Rozsudku chýba konzistentné vyhodnotenie skutkového stavu. V Rozsudku chýba vyčerpávajúce a presvedčivé odôvodnenie.

Jednou z najdôležitejších súčastí práva na spravodlivý proces je povinnosť súdu náležite sa vysporiadať s relevantnými argumentmi procesnej strany trestného konania. Procesnej strane súd musí dať odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery napadnutého rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich okolnostiach. Právo na spravodlivý proces zahrňuje i povinnosť súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo procesné strany tvrdia, keď to má vzťah k meritu veci. Ak súdy túto zákonnú povinnosť nedodržia, a to jednak tým, že so zistenými skutočnosťami alebo tvrdenými námietkami sa nezaoberajú vôbec alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočným spôsobom, má to za následok nedostatok konania, premietajúci sa ako zásah do Ústavou zaručeného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a do práva na súdnu ochranu. Právo na spravodlivý proces zodpovedá povinnosť súdov rozhodnutie riadne odôvodniť a adekvátne sa, čo do myšlienkových konštrukcií, racionálne logickým spôsobom vysporiadať so všetkými dôkazmi. Rovnako i s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania, lebo v opačnom prípade dochádza k ústavnoprávnomu deficitu obdobnému kategórii neústavnosti v podobe tzv. opomenutých dôkazov. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že orgány verejnej moci nemôžu prijímať také rozhodnutia, ktoré môžu svojimi účinkami porušiť základné práva slobody fyzických a právnických osôb, najmä ak nie sú odôvodnené, svojvoľné, arbitrárne a nedávajú odpoveď na podstatu veci. Napríklad v odvolacom konaní sa tak súd pri potvrdení rozhodnutia súdu prvého stupňa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. Pokiaľ sa však rozhodnutie odvolacieho súdu nebude zaoberať odvolaním brojacim práve proti dôvodom uvedeným v rozhodnutí súdu prvého stupňa, takýto jeho postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania (rozsudok najvyššieho súdu z 1. septembra 2007, sp. zn. 2 Cdo 170/2005). Súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obžalovaného musí tvoriť logickú a ničím nenarušovanú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktoré vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazujú všetky okolnosti zažalovaného skutku a usvedčujú z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučujú možnosť akéhokoľvek iného záveru (Záhora, j. a kol., Dokazovanie v trestnom konaní, 1. vydanie. Praha: Leges, 2013, 320 s., strana 35).

Výška škody nebola v tomto prípade spoľahlivo ustálená, naďalej pretrvávajú pochybnosti o výške škody, ktorá tvorí kvalifikačný znak danej skutkovej podstaty t. č. krádeže. Podľa výpovede svedka G. H. na THP dňa 29.11.2018 mali byť papierové výrobky uložené na euro paletách, zabalené fóliou, ktorá bola poškodená z jednej strany, preto sa to „bralo za poškodený materiál.”

Nemôže obstať argumentácia súdu, že sa jednalo o omyl v predmete útoku, nakoľko nebola spoľahlivo preukázaná hodnota papierových výrobkov a obžalovaný nebol odsúdený ani za pokus trestného činu krádeže, pričom je potrebné uviesť, že v prípade nespôsobilého predmetu útoku, by sa nemohlo jednať ani o pokus trestného činu. Priznanie vtedy obvineného G. H. v prípravnom konaní považujem za účelové, mám podozrenie, že G. H. tak urobil, aby sa vyhol použitiu § 212 ods. 2 písm. a) TZ účinného v čase, keď malo dôjsť ku skutku. V tomto ohľade poukazujem aj na zápisnicu z prípravného konania o výsluchu vtedy obvineného G. H., ktorý 22.01.2018 (s. 9 zápisnice o výsluchu) výslovne uviedol, že: „Žiadny doklad totožnosti som v prevádzke nemal, pri prvej výpovedi som zavádzal.” Uvedené spochybňuje dôveryhodnosť G. H. ako svedka. Nemôže obstať ani skutková veta Rozsudku, podľa ktorej malo byť náradie odcudzené zo skladu hotových výrobkov, keď podľa výpovede svedka M. M. na THP dňa 29.11.2018 sa náradie nenachádzalo v sklade hotovej výroby, pričom interné pravidlá spoločnosti zakazujú skladovanie takého náradia mimo určený priestor a určite nie v sklade hotovej výroby. Dokonca Rozsudok odkazuje aj na výpoveď svedka N. O., podľa ktorého malo náradie zmiznúť z priestoru výrobnéj haly.

Uvádzame, že v danom prípade, aj keby sme vychádzali z obžaloby bola by pri takomto údajnom skutku závažnosť iba nepatrná a nejednalo by sa teda o prečin a dokonca by bol aj daný priestor na aplikáciu zásady ULTIMA RATIO. Súd sa iba formalisticky vysporiadal s otázkou materiálneho korektívu.

Vzhľadom na zásadu v pochybnostiach v prospech obvineného (in dubio pro reo), keď sú naďalej rozumné a dôvodné pochybnosti o mojej vine ako obžalovaného žiadam, aby som bol oslobodený spod obžaloby, a to podľa § 285 TP. V súlade s vyššie uvedeným, navrhujem aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 10.03.2022, č.k. 3T/34/2018-357 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alternatívne ma spod obžaloby oslobodil, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok tak ako je uvedené v obžalobe, pre ktorý som stíhaný.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom a konaniu, ktoré im predchádzalo, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Po preskúmaní napadnutého výroku a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine a konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nie je dôvodné. Vo vzťahu k výroku o treste zistil dôvod na zrušenie tohto výroku, ktorý nahradil výrokom vlastným.

Napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozsudkom okresného súdu v tejto trestnej veci. V poradí prvý rozsudok zo dňa 16.7.2019, č. k. 3T/34/2018-257, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného na tom istom skutkovom a právnom základe ako je uvedené v napadnutom rozsudku, bol na základe odvolania obžalovaného, uznesením tunajšieho súdu zo dňa 20.02.2020, sp. zn. 5To/142/2019, zrušený v celom rozsahu a vec bola vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Dôvodom na zrušenie rozsudku boli chyby, ktoré spočívali v tom, že (a) odvodnenie napadnutého rozsudku nepovažoval odvolací súd za dostatočné, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku; (b) odmietol návrhy na doplnenie dokazovania, pričom toto svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil; (c) nedostatočne zistenia vo vzťahu k výške škody a nakoniec (d) súd sa nevysporiadal s otázkou tzv. materiálneho korektívu uvedeného v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že prvostupňový súd odstránil chyby, ktoré mu boli vytknuté pri zrušení v poradí prvého rozsudku, dokazovanie vykonal v dostatočnom rozsahu a vykonané dôkazy správnym spôsobom vyhodnotil. Písomné vyhotovenie vyhláseného rozsudku pritom obsahuje odôvodnenie, ktoré je v súlade s požiadavkami, uvedenými v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku.

Veľká časť odvolacích námietok obžalovaného je nekonkrétna (ods. 2.1 až 2.4). Obžalovaný síce vymenúva zásady a princípy, ktorými sa musí súd riadiť pri hodnotení dôkazov a písomnom vyhotovení rozhodnutia, no neuvádza konkrétne skutočnosti, ktoré by mali svedčiť o tom, že odvolaním napadnutý rozsudok, je s nimi v rozpore.

Vo vzťahu k vykonaniu a hodnoteniu vykonaných dôkazov odvolací súd uvádza, že prvostupňový súd v konaní postupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na jeho rozhodnutie. Vykonané dôkazy hodnotil podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. V odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti a prečo vzal za dokázané a o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, taktiež akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam nemá odvolací súd žiadne pochybnosti, že súdený skutok sa stal a že ho spáchal obžalovaný (v spolupáchateľstve so skôr už odsúdeným G. H.). Prvostupňový súd v rozsudku vysvetlil, na základe akých dôkazov a zistení z nich vyplývajúcich dospel k záveru o vine obžalovaného. Prvostupňový súd sa tiež zaoberal a vysporiadal so skutkovou a právnu argumentáciou strán v konaní, pri dodržaní princípov kontradiktórnosti konania. Skutočnosť, že obžalovaný sa nestotožnil so skutkovými a právnymi názormi

súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Vo vzťahu k namietanej výške škody (ods. 2.5), odvolací súd uvádza, že táto bola spoľahlivo ustálená a prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že hodnota papierových výrobkov, ktoré obžalovaný, spoločne s už odsúdeným G. H. odcudzili, bola zistená bez pochybností, na základe výpovedí svedkov – zamestnancov poškodenej spoločnosti, ako aj listinných dôkazov, ktoré preukazujú hodnotu odcudzených vecí. Rovnako ako prvostupňový súd, aj odvolací súd uvádza, že dokazovanie v tomto smere bolo vykonané dostatočne a spochybňovanie výšky spôsobenej škody zo strany obžalovaného, zostalo v rovine dôkazmi nepodložených tvrdení alebo námietok.

V odvolaní podáva obžalovaný svoju verziu o motivácii svedka G. H. vypovedať takým spôsobom ako vypovedal, v neprospech obžalovaného (ods. 2.6). Obžalovaný má na takého hodnotenie právo, avšak ide iba o jeho subjektívny odhad, domnienku, ktorú nemožno brať do úvahy s tým následkom, že by súd vyhodnotil výpoveď svedka ako nepravdivú, resp. nedôveryhodnú. S touto obranou sa správnym spôsobom vysporiadal už prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Prvostupňový súd sa vysporiadal aj s otázkou materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. Aj keď jeho odôvodnenie v tejto otázke je pomerne stručné, je obsahovo správne. Odvolací súd k tomuto dodáva, že príprava, ktorá spáchaniu trestného činu predchádzala, koordinácia dvoch spolupáchateľov, priamy úmysel obžalovaného pri páchaní trestného činu i výška škody, ktorá bola trestným činom spôsobená, vylučujú záver, že by závažnosť činu bola nepatrná. Pokiaľ obžalovaný žiada aplikáciu zásady ultima ratio, táto zásada nie je v žiadnom ustanovení Trestného zákona zahrnutá.

Dôvod na zrušenie rozsudku v časti výroku o treste, keď obžalovaný podal odvolanie aj proti tomuto výroku, vidí odvolací súd v tom, že od spáchania trestného činu uplynulo takmer 6 rokov a od vydania napadnutého rozsudku okresného súdu takmer rok. Tento časový odstup medzi spáchaním skutku a rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. medzi vydaním prvostupňového rozhodnutia a rozhodnutia v odvolacom konaní, má za následok, že význam uloženia trestu odňatia slobody v tej výške ako ju určil prvostupňový súd, sa znížil. Odvolací súd vychádzal z premisy, že plynutím času stráca uloženie trestu odňatia slobody v tej výške ako v roku 2019 (pri vyhlásení v poradí prvého rozsudku okresného súdu) zmysel, trest uložený v tejto výške už dnes neplní svoj účinok a javí sa ako neprimerane prísny. Preto rozhodol o zrušení výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a sám obžalovanému uložil trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiace, ktorú výšku trestu považuje za primeranú. Pokiaľ ide o druh trestu a rozhodnutie o jeho podmiennečnom odklade, v tomto sa odvolací súd stotožňuje s úvahami prvostupňového súdu, na ktoré na tomto mieste odkazuje.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.